

УДК 94 (477) 1917/1918

ОРГАНІЗАЦІЯ ТА ФУНКЦІОНУВАННЯ ДИПЛОМАТИЧНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ У ДОБУ ЦЕНТРАЛЬНОЇ РАДИ

Ігор Дацків

Тернопільський національний економічний університет
Україна, 46020, м. Тернопіль, вул. Львівська, 11
e-mail: idatskiv@ukr.net

Демократизація суспільства, відкриття архівних джерел, звільнення історика від ідеологічних пут, дозволяють повно реконструювати загальну панораму функціонування Української Центральної Ради (березень 1917 – квітень 1918 рр.), визначити її успіхи, прорахунки та помилки.

Історія міжнародних зв'язків України доби Центральної Ради, формування зовнішньополітичного відомства та його дипломатичного корпусу – одна з найменш досліджених сторінок нашого минулого.

Першими історіографами зовнішньополітичної діяльності України були діячі Центральної Ради, провідні урядовці Української Народної Республіки – М. Грушевський [1], В. Винниченко [2], Д. Дорошенко [3], І. Мазепа [4] й інші. Характеризуючи проблеми становлення державності у цілому, вони торкаються і питань зовнішньої політики. Незважаючи на певний суб'єктивізм, автори дають загальний огляд зовнішньої політики України, відбивають погляди тодішнього керівництва на вибір орієнтації, стратегії і тактики виходу УНР зі світової війни, передають цікаві для істориків спостереження, особисті враження.

Учені української діаспори створили чимало узагальнюючих праць з новітньої історії України. Багато з них у тій чи іншій мірі торкаються дипломатичної діяльності Центральної Ради. Це роботи І. Борщака [5], Т. Гунчака [6], П. Мірчука [7], І. Нагаєвського [8], О. Субтельного [9], О. Удовиченка [10] та інших. Частина з них лише у 1990-х рр. перевидана в Україні.

Радянська історіографія, яка панувала упродовж 70-ти років, усіяла замовчувала цю проблему або брутально фальсифікувала. Вважалося, що зовнішня політика була повною прерогативою Петрограда чи Москви у всі часи існування українських державних утворень. Щоправда, від 1960-х років деякі аспекти проблеми розглядалися в історичній літературі з необхідними штампами як «дипломатія контрреволюційних націоналістичних утво-

рень» на території України. По-суті лише у період незалежності України з'явилися поважні науково-історичні праці про зародження, становлення та діяльність зовнішньополітичних відомств і дипломатичного корпусу Центральної Ради. Насамперед треба відзначити творчі здобутки Д. Веденєєва і Д. Будкова [11], В. Матвієнка [12], М. Держалюка [13], В. Косика [14], О. Павлюка [15], Д. Табачника [16] й інших.

Розглядаючи формування дипломатичної служби часів Центральної Ради, бачимо, що цей процес гальмувався у ході розбудови української державності, оскільки вона, базувалася спочатку, від Лютневої революції 1917 р. та створення Української Центральної Ради, на засадах національно-територіальної автономії. Відомі дослідники проблеми київські історики Дмитро Веденєєв і Дмитро Будков у фундаментальному дослідженні «Юність української дипломатії», ґрунтуючись на еволюції форми державності України у період Центральної Ради, поділяють процес формування зовнішньої політики та національної дипломатії на три етапи: 1) березень-листопад 1917 р. – період розбудови держави та її інституцій; 2) від проголошення Третім Універсалом Центральної Ради самостійності України, відтак, її виходу на міжнародну арену, – до створення апарату зовнішньополітичного відомства; 3) від проголошення Четвертим Універсалом повної незалежності та сформування дипломатичної служби у повному обсязі, зокрема, представницької та консульської [11, с. 61].

Вже на першому етапі у створеному уряді – Генеральному Секретарстві – було засновано секретаріат міжнародних справ, який з 15 липня 1917 р. згідно з постановою Малої Ради очолив Олександр Якович Шульгин – талановитий державний і політичний діяч, який рано виявив дипломатичний хист і здатність боронити інтереси України на міжнародній арені. 12 квітня 1917 р. він у складі першої дипломатичної місії Центральної Ради виїхав до Петрограда для переговорів із Тимчасовим

урядом, Радою робітничих і солдатських депутатів і різними політичними діячами Росії про автономію України. Коли переговори закінчилися безрезультатно, О. Шульгин зробив історичну заяву про те, що Україна, у разі незгоди Тимчасового уряду на її статус автономії, буде боротись за свою незалежність. У Генеральному Секретаріаті молодий дипломат працював на посаді заступника секретаря міжнародних справ С. Єфремова та відповідав за зовнішньополітичну ділянку секретаріату.

З проголошенням Третім Універсалом Центральної Ради відродження української державності у формі народної республіки згідно з міжнародними правовими нормами Україна могла розбудовувати зв'язки з іноземними державами. Оскільки цими справами певною мірою опікувався Генеральний секретар міжнародних справ, на засіданні уряду 22 грудня 1917 р. було прийнято рішення на його базі утворити Генеральний секретаріат міжнародних справ, залишивши його керівником Олександра Шульгина. У поданому ним законопроекті, який і ухвалив уряд, зазначалося, що секретарство національних справ було засновано винятково для вирішення «національних непорозумінь» в Україні. Його назва цілком відповідала його функціям, оскільки у секретарстві були створені окремі польські, єврейські та російські відділи. Але після проголошення Української Народної Республіки його функції радикально змінилися, оскільки слід було розпочати реалізацію власної зовнішньої політики. Відтак в урядовій постанові за підписом В. Винниченка та О. Шульгина визначалися нові завдання і функції: «а) міжнародні зносини; б) охорона інтересів українських громадян поза межами Української Народної Республіки; в) тимчасово загальне влаштування національних непорозумінь в межах Української Республіки» [17, арк. 129-130].

Одною з перших міжнародних акцій О. Шульгина, було встановлення дружніх відносин з Чехословацькою Національною Радою, яка діяла у Києві у роки Першої світової війни. У квітні 1917 р. її очолювали визначні діячі країни Т. Масарик і Є. Бенеш. Між іншим, радянська історіографія характеризувала її як «контрреволюційну організацію». Т. Масарик мав тісні стосунки із М. Грушевським, В. Винниченком, С. Петлюрою, О. Шульгиним, оскільки розв'язував важливі завдання: опікувався військовополоненими чехами та словаками, до серпня 1917 р. формував з них стрілецький корпус чисельністю майже 45 тис. вояків, які мали становити ядро армії незалежної

у майбутньому Чехословацької держави. Чеська Національна Рада визнавала Українську Центральну Раду проводом України, що поклало початок їх дружнім взаєминам, які продовжилися коли Т. Масарик став першим Президентом Чехословаччини [18, с. 455-456].

Щоправда, незважаючи на сприяння Української Центральної Ради, втілити план Т. Масарика й Антанти – перекинути чехословацький корпус на Захід – внаслідок Брестських угод та окупації України німцями, не вдалося. У березні 1918 р. його частини були забезпечені залізничним транспортом і через Росію виїхали до Владивостока, щоб звідти морем потрапити до Європи.

Призначений генеральним секретарем міжнародних справ, О. Шульгин, усвідомлюючи надзвичайно важливе значення виходу України на міжнародну арену, докладав великих зусиль для перетворення секретаріату на потужне зовнішньополітичне відомство. Будучи прихильником зближення з країнами Антанти, він у вересні зав'язав тісні стосунки з французькими представниками у Києві – відомим впливовим журналістом Жаном Пелісьє, членами санітарної місії, з послом Франції у Росії Ж. Нулансом, а також із членами військових місій США, Італії, Румунії, Сербії, Японії. Особливо тісні та перспективні контакти у О. Шульгина встановилися з головою французької військової місії при штабі Південно-Західного фронту генералом Ж. Табуї.

Цей генерал мав, крім всього, широкі повноваження від уряду Франції вивчати ситуацію в Україні та постійно інформувати Париж про перебіг подій у регіоні. Наприкінці серпня 1917 р., коли російський фронт майже розпався, генерал Ж. Табуї перебрався до Києва й присвятив себе цілком українським справам. Насамперед він встановив постійні контакти з відомством О. Шульгина. Глава української дипломатії сприяв участі Ж. Табуї у роботі Третього всеукраїнського військового з'їзду, де французького генерала щиро вітали українські військовики. Згодом, він став одним з найбільш послідовних прихильників зближення України з Францією і в остаточному результаті – з Антантою [19, с. 50; 13, с. 80-81].

Доречно відзначити, що влітку та восени 1917 р. Київ відвідувало чимало військових і дипломатичних представників країн Антанти, яких цікавила суспільно-політична ситуація в Україні з точки зору стабільності Південно-Західного та Румунського фронтів, що вели бойові дії на її території, а також Чорноморського флоту. Це створювало сприятливі умови

для встановлення тісних контактів з іншими державами для забезпечення розбудови незалежної держави. Нажаль, політичний провід змарнував ці можливості. Дмитро Дорошенко згадував пізніше: «Даремні були всі зусилля генерального секретаря закордонних справ О. Я. Шульгина зробити Україну чинником міжнародного значення й використати сприятливу політичну ситуацію» [3, с. 214]. Він вважав, що основною причиною цього стала позиція голови уряду В. Винниченка, який вперто дотримувався автономії та соціалістичної ідеологічної орієнтації. «Кабінет В. Винниченка, – наголошував Д. Дорошенко. згодом міністр закордонних справ і визначний дипломат, – не міг вести ніякої активної політики у міжнародних відносинах» [3, с. 214].

Як вже згадувалося, лише після проголошення Третього Універсалу Центральної Ради на сесії пленуму Центральної Ради, було розглянуто питання про створення зовнішньополітичного відомства України. Після доповіді О. Шульгина про міжнародне становище держави, розгорнулася широка дискусія про війну і мир, щодо орієнтації України на військовополітичні блоки, відношення до оголошеної Брестської мирної конференції та участь у ній українських дипломатів. Наступного дня, 26 грудня, з великою доповіддю про міжнародне становище та зовнішню політику виступав В. Винниченко. Він відзначив, що чимало країн Антанти, зокрема Франція, Англія, США та Бельгія і Румунія, а також блоку Центральних держав цікавляться Україною та її зовнішньою політикою. Тому, державі необхідно мати потужне відомство з відповідним дипломатичним корпусом. Таким чином, було ухвалено історичне для української дипломатії рішення про створення окремого міністерства [17, арк. 103; 3, с. 230].

Отже, у складі уряду розгорнулося формування генерального секретаріату міжнародних справ (від 11 січня 1918 р. – Міністерство закордонних справ), законодавчо оформлене постановою уряду 26 грудня 1917 р. Головним напрямком і першорядним завданням його діяльності було визначено вихід України зі світової війни, для чого вирішено надіслати спеціальну дипломатичну делегацію до Бреста на чолі з Всеволодом Голубовичем. Спочатку планувалася її участь у міжнародній мирній конференції з обмеженими цілями. Проте вона стала повноправним членом міжнародного форуму та виявила велику активність в обороні інтересів України [3, с. 229-230].

У зв'язку з тим, що провід України в особі

голови Центральної Ради М. Грушевського, голови уряду В. Винниченка увійшов у відносини, а згодом вступив у переговори з Центральними державами у Бресті, на знак протесту О. Шульгин, відомий своїми проантантівськими поглядами, подав у відставку. Керівником зовнішньополітичного відомства призначено 32-літнього генерального секретаря торгівлі та промисловості Всеволода Голубовича, який і сформував центральний апарат відомства. Відомий діяч ЦК Української партії соціалістично-революціонерів у свої 32 роки був досвідченим політичним діячем і здібним організатором.

Відповідно до головних завдань молодого відомства О. Шульгин і В. Голубович налагоджували контакти з іншими державами, готували законодавчі та дипломатичні акти й організовували захист інтересів українців за кордонами. У складі відомства було упроваджено посади міністра та його заступника. Важливі функції виконували утворені структури, насамперед Політична секція (голова Артемій Галіп). Саме вона готувала основні документи, що визначали зовнішню політику держави: ноти, проекти міждержавних угод, інших нормативних документів політичних відносин з іноземними державами, а також виконувала особливі доручення уряду за кордоном та ін. В її штаті було 12 урядовців.

Департамент міністерства (керівник – К. Лоський) був головним робочим органом міністерства. У його складі були: Канцелярія міністерства, Загальний, Консульський, Юридичний, Архівно-літературний та інші відділи. Найважливішими серед них були Загальний (В. Дяконенко) і Консульський відділи (О. Суховерський). На Загальний відділ покладалося, насамперед, кадрове забезпечення міністерства та його закордонних структур. Консульський відділ, перш за все своїми установами за межами України, відповідав за захист інтересів українських громадян за кордоном, а також громадян інших країн, які перебували в Україні. Юридичний відділ (В. Оренчук) брав безпосередню участь у підготовці міжнародно-правових документів та їх експертизі. Загальна кількість працівників міністерства сягала 88, а згодом – 126 осіб [11, с. 76-78].

Водночас із формуванням відомства здійснювалися перші акції – відрядження дипломатичних місій для встановлення відносин з іншими державами. 18 грудня на Дон і Кубань виїхали молоді дипломати М. Галаган та Є. Онацький для проведення переговорів з керівництвом цих державних утворень. Щоправда, вони мали обмежене завдання: з'ясувати

державно-правовий статус цих держав і можливість встановлення з ними дипломатичних відносин, які не були реалізовані, хоч українців там приймали досить прихильно.

27 грудня для діяльності у Швейцарії уряд надав повноваження Ю. Гасенкові, який виїхав до Лозанни із завданням створити за межами України перший дипломатичний заклад з функціями посольства, консульства та пресового бюро. Доречно відзначити, що Ю. Гасенко розвинув активну діяльність у Швейцарії, спілкувався з її політичним проводом, урядовцями міністерства закордонних справ, а засноване прес-бюро та його філії у Відні, Берліні, Парижі, Лондоні, Римі надавали європейському суспільству широку об'єктивну інформацію про Україну та проблеми її державного будівництва. У квітні 1918 р. Ю. Гасенка, за висловом Д. Веденєєва, першого постійного дипломатичного репрезентанта України за кордоном, замінила місія М. Шрага. Тоді ж до Румунії відбуло посольство М. Галагана [11, с. 80].

Вагомий внесок у розбудову та становлення української дипломатії, доби Центральної Ради і пізніше, зробив палкий патріот України граф Михайло Тишкевич, який у роки Першої світової війни перебував у Швейцарії, видавав франкомовний тижневик «Україна» і потужно впливав на формування іміджу України в Європі правдивою та професійною інформацією про українські проблеми та прагнення народу до самостійності. М. Тишкевич зав'язав контакти з послом Франції у Берні Ж.-Б. Бо, переконавав через нього Париж у тому, що Франція має підтримати Україну, визнати її самостійність, а не орієнтуватися на білу Росію. Він попереджував, що, нехтуючи Україною, Франція підштовхує її до Німеччини [13, с. 80-81].

Безперечно, найбільш важливою та долебною стала перша значна дипломатична акція – участь представницької української делегації на Брестських мирних переговорах. Як уже зазначалося, її очолив міністр закордонних справ Всеволод Голубович, а до складу увійшли найбільш підготовлені дипломати Олександр Севрюк, Микола Любинський, Михайло Полоз, Микола Левитський, Сергій Остапенко. Після призначення В. Голубовича головою уряду, дипломатичну місію очолив О. Севрюк. Ця делегація стала першою закордонною дипломатичною установою нової зовнішньополітичної служби України [20, арк. 15].

Після підписання Брестського мирного договору, Україна, як суб'єкт міжнародної політики, активізувала налагодження контактів з іншими країнами. Для цього створювала зако-

нодавчу базу. У березні-квітні міністерство В. Голубовича підготувало законопроект «Про закордонні установи Української Народної Республіки» із визначенням їх функцій. Він передбачав впровадження вищих рангів – Посол, Посланник або Уповноважений Міністр, Міністр-Резидент, Повірений у справах, яких призначав безпосередньо уряд. Залежно від країни, рангу керівників дипломатичних установ, посольства ділилися на 3 розряди. Відповідно до їх статусу, керівники отримували певний ранг і впроваджувався кількісний склад (штат) – від 3-х до 9-ти осіб [21, с. 27].

Безперечно, у ході розбудови дипломатичних установ за кордоном, перш за все засновувалися й укомплектовувалися досвідченими кадрами представництва у Центральних державах, оскільки у Бресті були досягнуті відповідні міждержавні угоди. Згодом у Німеччині, Австро-Угорщині, Болгарії та Туреччині були засновані посольства 1-го розряду й їх очолили найбільш досвідчені та підготовлені українські дипломати. Першим до Німеччини 16 березня виїхав зі своїм апаратом член Центральної та Малої Рад, голова української делегації на Брестських мирних переговорах Олександр Севрюк, який повернувся з Бухареста, де провів важкі переговори з румунським керівництвом щодо визнання України та підписання мирного договору.

17 березня тимчасовим дипломатичним представником до Туреччини був призначений Микола Левитський – член Української Центральної Ради й Українського генерального військового комітету. Він брав активну участь у переговорах і підписанні Брестського мирного договору, виступав за багатовекторність зовнішньої політики України, вважав за необхідне шукати порозуміння і з країнами Антанти. Як і О. Севрюк, він продовжував дипломатичну діяльність в уряді Директорії УНР. Брав участь у роботі Паризької мирної конференції.

15 квітня 1918 р. виїхав до Відня голова дипломатичної місії УНР в Австро-Угорщині Андрій Яковлев – член Центральної та Малої Рад, директор канцелярії Центральної Ради. Згодом він працював головою департаменту Міністерства закордонних справ Української Держави і послом УНР за часів Директорії у Бельгії та Голландії [22, с. 114-115, 157-158, 203].

Весною 1918 р. Міністерство закордонних справ опрацювало законопроекти «Про установи для охорони інтересів українських підданих за межами Української Народної Республіки» та «Статус о консульських установах УНР»,

які визначали консульські представництва в іноземних країнах та їх статус. Зусиллями створеного у складі Міністерства закордонних справ консульського відділу на чолі з О. Суховерським передбачалося створити 68 консульських установ у 23-х країнах. З них 33 – на теренах постімперської Росії, 21 – у Центральних, 8 – у нейтральних державах. Як і посольства, консульства ділилися на чотири ранги: генеральне консульство, консульство, віце-консульство і консульське агентство відповідно до їх значення і обсягу діяльності [23, арк. 12].

Відзначимо, що далеко не всі плани щодо утворення закордонних представництв України вдалося реалізувати відомству В. Голубовича. Часом не вистачало підготовлених кадрів, які відповідали б вимогам. Проте уряд зміг висунути на відповідальні посади дипломатичної служби молодих талановитих діячів, які виявили високі морально-політичні якості, швидко ставали, незважаючи на протистояння з досвідченими опонентами, вправними фахівцями та прислужилися українській справі. Такими були 28-літній О. Шульгин, 32-літній В. Голубович, 22-літній М. Шраг та інші, які справили, зокрема на досвідчених німецьких дипломатів у Бресті, велике враження.

Взимку і навесні 1918 р. Міністерство закордонних справ УНР продовжувало налагоджувати міждержавні відносини, для чого нарощувало дипломатичні структури за межами країни. Насамперед, дипломатичні місії надсилалися до державних утворень постімперської Росії: до Грузії, Вірменії, на Дон і Кубань, а також до Румунії та Швейцарії.

Значну увагу зовнішньополітичне відомство України приділяло взаєминам з дипломатичними представництвами іноземних держав на її території. До підписання Брестського мирного договору у Києві перебували військово-дипломатичні місії Англії, Франції, США, Бельгії, які у березні покинули Україну. У березні-квітні до столиці прибули посольства Центральних держав. Потужна місія – загалом 30 осіб – з Австро-Угорщини на чолі з графом Й. Форгачем. Повноважним представником Німеччини став Ф. Мумм фон Шварценштейн з групою фахівців, здебільшого військових.

Окрім того, в Україні працювали консульські установи Англії, Бельгії, Данії, Іспанії, Італії, Норвегії, Персії, Португалії, США, Франції, Швейцарії, Швеції. Щоправда, після Бреста консули Англії, США і Франції виїхали з України. В Одесі працювали віце-консульства Іспанії, Персії, Греції [24, арк. 8-11].

Загалом у добу Української Центральної Ради закладалися основи української національної дипломатії, формувалися її перші інституції, тимчасові надзвичайні місії поступово перетворювалися на постійні дипломатичні представництва. Були опрацьовані законодавчі акти, на базі яких практично діяли дипломатичні служби Української Держави та УНР Директорії. Водночас були вироблені стратегічні напрямки розбудови відомства та його складових, створені умови для розгортання масштабів міжнародного співробітництва в інтересах України.

Водночас треба відзначити, внаслідок недооцінки зовнішньополітичної діяльності на першому етапі державного будівництва, коли в Українській Центральній Раді домінувала ідея автономії України у складі Російської Федерації, процес формування та розбудови власного Міністерства закордонних справ і його дипломатичних структур був суттєво загальмований. Перепоною була також невизначеність зовнішньополітичної орієнтації, спричинена міжпартійною боротьбою у Центральній Раді. Отже, вдалося лише закласти основи для виходу на міжнародну арену: створити дієздатне Міністерство закордонних справ, заснувати закордонні представництва у країнах блоку Центральних держав і започаткувати відносини з новоутвореними державами на постімперському просторі Росії та низки нейтральних держав.

ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА:

1. Грушевський М. Якої ми хочемо автономії і федерації. – 3-є вид. / М. Грушевський. – К., 1917. – 16 с.; Грушевський М. На порозі нової України: Гадки і мрії / М. Грушевський. – К., 1918. – 120 с.; Новий період історії України за роки від 1914 до 1919 / Упорядник А.Ф. Трубайчук. – К.: Либідь, 1992. – 46 с.; Ілюстрована історія України. – К., 1996. – 696 с.
2. Винниченко В. Відродження нації: (Історія української революції, (марець 1917 р. – грудень 1919 р.): В 3-х ч. / В. Винниченко – К.; Відень, 1920. – Ч. 1. – 348 с.; Ч. 2. – 328 с.; Ч. 3. – 535 с.
3. Дорошенко Д. Історія України 1917-1923. – Т.1. Доба Центральної Ради / Д. Дорошенко. – Ужгород, 1932. – 452 с.; Дорошенко Д. Мої спомини про недавнє минуле. 1914-1920 / Д. Дорошенко. – Мюнхен, 1969. – 467 с.
4. Мазепа І. Україна в огні і бурі революції. 1917-1921 / І. Мазепа. – Т. 1. Центральна Рада, Гетьманат, Директорія. – Прага, 1942. – 210 с.
5. Борщак І. Європа і відродження України (1914-1923) / І. Борщак // Літопис Червоної Калини. – Львів, 1936. – Ч. 10. – С. 5-8; Ч. 11. – С. 8-12; Ч. 12. – С. 7-12.
6. Гунчак Т. Перша половина ХХ ст. Нариси політичної історії / Т. Гунчак. – К.: Либідь, 1993. – 288 с.
7. Мірчук П. Українсько-московська війна, 1917-1919. – Торонто: Ліга визволення України, 1957 / П. Мірчук. – 80 с.; Мірчук П. Українська державність 1917-1920 / П. Мірчук. – Філадельфія, 1967. – 400 с.
8. Нагаєвський І. Історія Української держави двадцятого століття / І. Нагаєвський. – К.: Український письменник, 1993. – 414 с.
9. Субтельний О. Історія України. 2-ге вид. / О. Субтельний. – К., 1992. – 510 с.

10. Удовиченко О. Україна у війні за державність / О. Удовиченко. – Вінніпег, 1954. – 176 с.
11. Веденєєв Д. Юність української дипломатії. Становлення Зовнішньополітичної служби в 1917-1923 роках / Д. Веденєєв, Д. Будков. – К., 2006. – 296 с.; Будков Д. Слово правди про Україну. Міжнародна інформаційна діяльність Української держави 1917-1923 рр. / Д. Будков, Д. Веденєєв. – К.: «К.I.C.», 2004. – 220 с.; Веденєєв Д.В. Дипломатична служба Української держави 1917-1923 роки / Д. Веденєєв – К.: Національна академія СБУ, 2007. – 261 с.
12. Матвієнко В. Українська дипломатія 1917-1921 років на теренах постімперської Росії / В. Матвієнко. – К., 2002. – 372 с.
13. Держалюк М.С. Міжнародне становище України та її визвольна боротьба у 1917-1922 рр. / М. Держалюк. – К., 1998. – 240 с.
14. Косик В. Франція і Україна. Становлення української дипломатії / В. Косик. – Львів, 2004. – 264 с.
15. Павлюк О. Боротьба України за незалежність і політика США (1917-1923) / О. Павлюк. – К., 1996. – 188 с.
16. Табачник Д. Історія української дипломатії в особах / Д. Табачник. – К., 2004. – 638 с.; Табачник Д.В. Україна на шляху у світ. Керівники зовнішньополітичних відомств України 1917-1996 рр. / Д. Табачник – К., 1996. – 362 с.
17. Центральний державний архів вищих органів влади і

управління України (далі – ЦДАВО України), ф.1063 «Рада Народних міністрів УНР», оп.3, спр.1 «Протоколи і журнали засідань генерального секретаріату Центральної Ради. Поч. з верес. 1917 р.», 152 арк.

18. Довідник з історії України. – К., 2001. – 1135 с.
19. Українська Центральна Рада. Документи і матеріали. Т. 2. – К., 1997. – 424 с.
20. ЦДАВО України, ф.2592 «Народне міністерство справ закордонних УНР», оп.4, спр.16 «Переписка генерального секретаріату з іноземними справами на Україні. 1918 р.», 15 арк.
21. Матвієнко В. Історія української дипломатії ХХ століття у постатях / В. Матвієнко, В. Головченко. – К., 2001. – 266 с.
22. Верстюк В. Діячі Української Центральної Ради. Біографічний довідник / В. Верстюк, Т. Осташко. – К., 1998. – 254 с.
23. ЦДАВО України, ф.2592, оп.1, спр.53 «Про призначення М. Шрага головою дипломатичної місії до держав Західної Європи (Вірчі грамоти до Франції, Італії, Іспанії, Швейцарії). Поч. 25 квіт. 1918 р.», 13 арк.
24. ЦДАВО України, ф.2592, оп.1, спр.67 «Законопроекти складені міністерством справ закордонних. 22 липн. 1917. – квіт. 1918 р.», 64 арк.

Дацків Ігор Організація та функціонування дипломатичної служби України у добу Центральної Ради

У статті йдеться про міжнародні зв'язки України доби Центральної Ради, формування зовнішньополітичного відомства та його дипломатичного корпусу. Аналізуються плани Центральної Ради щодо утворення закордонних представництв України. Простежуються основні етапи формування українських посольств і дипломатичних місій, дипломатичних делегацій на міжнародних форумах, охарактеризовано їх структуру, фаховий рівень і загальнополітичні позиції. Проаналізовано персональний склад дипломатичних представництв, їх фінансування, особистий вклад провідних українських дипломатів у реалізацію національних інтересів за кордоном.

Ключові слова: Центральна Рада, дипломати, переговори, Четверний союз, уряд, міністерство закордонних справ

Дацків Ігорь Организация и функционирование дипломатической службы Украины во время Центральной Рады

В статье идет речь о международных связях Украины времен Центральной Рады, формирования внешнеполитического ведомства, и его дипломатического корпуса. Анализируются планы Центральной Рады относительно образования заграничных представительств Украины.

Прослеживаются основные этапы формирования украинских посольств и дипломатических миссий, дипломатических делегаций на международных форумах, охарактеризованы их структура, профессиональный уровень и общеполитические позиции. Проанализированы персональный состав дипломатических представительств, их финансирование, личный вклад ведущих украинских дипломатов в реализацию национальных интересов за рубежом.

Ключевые слова: Центральная Рада, дипломаты, переговоры, Четверной союз, правительство, министерство иностранных дел

Datskiv Igor Organizational and functional diplomatic service of Ukraine in a period of Central Rada

The article is about Ukraine's international relations of Central Rada epoch, formation of foreign political department and its diplomatic representatives. The plans of Central Rada concerning the formation of Ukraine's foreign representations are analyzed. The basic stages of the forming of the Ukrainian embassies and diplomatic missions, the delegations to the international forums have been researched. Their structure, professional level and political positions have been described. First, the personal staff of the diplomatic representations, their financing, the personal contribution of the leading Ukrainian diplomats into the realization of the national interests has been determined.

Key words: Central Rada, diplomats, negotiations, Quaternary Union, government, Ministry of foreign affairs

Рецензенти:

Тригуб О.П., д.і.н., професор

Шкляж Й.М., д.і.н., професор

Надійшла до редакції 28.04.2016 р.